

Haber-Yorum

Uluslararası Kurumların Pençesi ile Şerî Egemenlik Hakları Arasında Mısır!

Haber:

14 Kasım 2025 Cuma günü Bloomberg internet sitesinde, Uluslararası Para Fonu İletişim Direktörü Julie Kozack'ın basın açıklamasında Mısır'ın makroekonomik performansının "büyümenin güçlenmesi ve mali disiplinin iyileşmesi ile birlikte iyileştiğini" söylediğini bildirdi. Ülkenin hala yüksek borç seviyesini, yüksek finansman ihtiyaçları ve ekonomide devletin güçlü varlığının devam etmesini temsil eden zayıf noktalarla karşı karşıya olduğunu ima etti.

Yorum:

Mısır bugün, her yıl daha da derinleşen ekonomik krizler yaşarken, yetkililer ülkeyi bu uçuruma sürükleyen aynı yolda devam etmekte ısrar ediyorlar, bu yol ise: Uluslararası Para Fonu ve Batılı finans kurumlarına bağımlılık ve insanların yükünü ağırlaştıran, devletin kaynaklarını tüketen ve önümüzdeki on yıllar boyunca siyasi ve ekonomik kararlar üzerindeki sömürgeci kontrolü sıkılaştıran şartlarını, programlarını ve politikalarını kabul etmektir.

Uluslararası Para Fonu İletişim Direktörü Julie Kozack'ın son açıklamaları, Uluslararası Para Fonu ile Mısır rejimi arasındaki ilişkinin doğasını açıkça ortaya koymaktadır. Zira o, yapısal zorluklar, büyük finansman ihtiyaçları, yüksek borçlar ve ekonomi üzerinde devletin hegemonyası hakkında konuşuyor ancak aynı zamanda aynı reçeteyi savunuyor ki bu reçete ise şunlardır; devletin varlıklarını satmak, vergi tabanını genişletmek, sübvansiyonları kaldırmak, borç faizlerini ödemek için daha fazla para enjekte etmek ve uluslararası güçlerle bağlantılı yabancı şirketler ve özel sektör lehine devletin rolünü azaltmaktır.

Bunlar tavsiyeler veya bir reform vizyonu değildir, aksine bunlar, Uluslararası Para Fonu'na boyun eğen tüm ülkelerde bilinir hale gelen ve nihayetinde egemenliklerini yitirip sürekli borç batağına saplanan sömürgeci dayatmalardır. Bugünkü Mısır'ın gerçekliği bunun açık bir kanıtıdır: Zira onlarca kredi, milyarlarca Dolar, varlık satışları ve benzeri görülmemiş vergi artışı, evet bunların hepsi sadece fiyatların yükselmesine, deflasyona, satın alma gücünün erimesine ve gerçek yatırımların kaçmasına neden olmuştur.

Krizin özü, ekonomiyi yönetmekten aciz olma veya kaynaklardaki eksiklik değildir, aksine gerçek egemenliğin yokluğu ve yönetici ile tebaa arasındaki ilişkiyi kuran, devletin rolünü belirleyen, faizli kredileri yasaklayan ve her ne pahasına olursa olsun Batı kurumlarına bağımlılığı reddeden İslami ekonomik sistemin yokluğudur.

Faizli kredi, kesinlikle haramdır ve sömürgeci kafirlere ipotek olmak ise suçtur ve ülkenin politikalarının kontrolünü yabancı kuruluşlara devretmek, ümmetin otoritesini ihlal etmek sayılır. **Allah،** وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا

müminlerin aleyhine kâfirlere hiçbir yol vermez.” [Nisa 141] Bu ayet, kâfir güçlerin Müslümanları kontrol etmelerine ve onların ekonomilerini ve politikalarını yönlendirmelerine imkan tanıyan her türlü bağımlılık şeklini yasaklayan bir kaidedir.

IMF programları yardımlar için değil, aksine nüfuz etme araçlarıdır. Krediler çözüm değildir, aksine devletin kararlarının her ayrıntısına nüfuz eden siyasi kısıtlamalardır. Anlaşmaların maddelerini inceleyen birisi, bunların enerji fiyatlarına, vergilere, kamu harcamalarına, bütçe önceliklerine, yatırım yasalarına, kamu sektörünün yapısına ve nakit rezervlerinin boyutuna müdahale ettiğini, dahası hükümetlerin nakit kaynaklarının bir kısmını doğrudan veya dolaylı olarak Fona devretmelerini dayattığını görecektir. Şerî açıdan bu, bir kafire Müslüman aleyhine yol vermek anlamına gelir ki bu, ekonomik politikalar ve yapısal reformlar gibi terimlerle ne kadar süslenirse süslenilsin, haram kılınmıştır.

Fon, limanlar, stratejik şirketler, enerji sektörleri ve bankalar gibi devlet varlıklarının satılmasında ısrar etmektedir. Bu bir yatırım değil, aksine ümmetin mülkiyetini yabancı şirketlere devretmek ve satıştan elde edilen geliri sonsuz borçları ödemek için kullanmaktır. Böylece ülke, borç ve faiz yoluyla geri kazandığı yeni paraları Batı'ya vermek karşılığında kalıcı üretken varlıklarını kaybedecektir.

Devlet paraları, yöneticinin mülkü değildir, aksine belirli hükümlere göre yönetilen kamu mülkiyeti veya devlet mülkiyeti olup bunların yabancılara satılması, bunlardan feragat edilmesi veya uluslararası şirketlerin elindeki araçlara dönüşmesi caiz değildir. Ümmetin kaynakları konusunda vacip olan, bunların alacaklıların çıkarlarını değil, insanların çıkarlarını gerçekleştirmek için yönetilmesidir.

Uluslararası kurumlar her zaman reformların, sürdürülebilir büyümenin ve rekabetin faydalarından bahsederler ancak gerçekte bu programlar, art arda gelen krizleri tetikleyen unsurlardır ki bu krizler şunlardır; sürekli vergi artışları, devam eden pahalılıktan para biriminin erozyonuna, üretimin azalmasına ve gerçek yatırımların kaçışına yol açması, sonra devletin gelirlerinin çoğunu ele geçirecek şekilde borç servisinin yükselmesi, insanların seçmedikleri ve kabul etmedikleri politikaların bedelini ödemesi, rızaları olmadan üzerlerine dayatılan programlar ve insanların çıkarları için değil, aksine şişirilmiş bütçe açığını ve önceki borçların faizlerini karşılamak için harcanan krediler.

Çözüm, daha fazla borçlanmak veya ülkenin varlıklarından vazgeçmek değildir, aksine bağımlılığı tamamen kesmek ve İslam'ın hükümlerine dayalı bir ekonomi inşa etmektir ki bu ekonomi, her türlü faizi haram kılmakta ve mülkiyetleri, ümmetin mülkiyetine karıştırmadan veya yabancılara devretmeden kamu, devlet ve bireysel mülkiyet olarak yeniden düzenlemektedir. Ayrıca doğal kaynaklar, yabancı yatırımcıların lehine değil, tebaanın lehine çıkarılmalı, adaletsiz vergiler kaldırılmalı, Allah'ın mazbut sisteme göre koymuş olduğu şeylerle yetinilmeli, kamu harcamaları borç servisi yerine halkın gerçek ihtiyaçlarına yönlendirilmeli ve yabancı şirketlerin egemen ve stratejik sektörler üzerindeki hegemonyası önlenmeli ve onların arkası tamamen kesilmelidir.

Uluslararası Para Fonu ve Batılı kurumlara boyun eğmek sadece ekonomik bir hata değil, aksine ümmetin haklarını ihlal etmek ve ülkenin kaynaklarını sömürgecilere teslim eden ve insanları adaletle hiçbir ilgisi olmayan politikalardan dolayı ezen bağımlılık gerçekliğini pekiştirmektedir.

Gerçek görev, bu bağımlılıktan kurtulmak ve ülkeyi borçlara boğan kurumlarla olan ilişkileri kesmek, ümmetin akidesinden ve onun hükümlerinden kaynaklanan, insanların haklarını geri iade eden ve servetlerini alacaklıların ve yabancıların hizmetine değil, insanların hayatları ve geleceklerinin hizmetine sunan bağımsız bir ekonomik sistem kurmaktır.

Son olarak ey Kinane askerleri, ey güç ve kuvvet ehli, ey silah ve izzet sahipleri, aranızda akıllı başında bir adam yok mu?! Ülkeye ve insanlara yapılanları görmüyor musunuz?! Mısır'ın tefecilik fonuna ipotek edildiğini, topraklarının ve şirketlerinin satıldığını, milletin vergiler ve açlık yüzünden bitkin düştüğünü görmüyor musunuz? Bugün sizler bir yol ayrımındasınız: Ya dininizi ihlal eden, sizi ve ülkenizi mahveden bir sistemin bekçileri olarak kalırsınız ya da Allah'ın sizden razı olacağı bir şekilde ayağa kalkarak İslam'a yardım eder, Raşidi Hilafeti yeniden tesis eder ve Mısır'ı daha önce olduğu gibi ümmetin tacının incisi haline getirirsiniz. Tarih, yüzüstü bırakanları asla affetmeyecek, kıyamet gününde Allah, size verdiği imkan ve güç konusunda hesap soracaktır; o halde Sa'd bin Muaz, Usame bin Zeyd ve Selahaddin Eyyubi gibi olun... Allah için hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayan adamlar olun ve dininize yardım edin ki umulur ki Allah sizin ellerinizde zafer ve izzet yazar da böylece dünyada ümmetin gurur mahalli olduğunuz gibi ahirette de Allah'ın rızasının mahalli olursunuz.

الَّذِينَ إِن مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ

“Onlar (o müminler) ki, eğer kendilerine yeryüzünde iktidar verirsek namazı kılar, zekâtı verirler, iyiliği emreder ve kötülükten nehyederler. İşlerin sonu Allah’a varır.” [Hac 41]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Mahmud El-Leysî - Mısır